ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Γράφει ο **Σπύρος Κοντομάρης***

1. Για το δικαίωμα Αυτοδιάθεσης των Εθνών(1)

Το δικαίωμα των Εθνών στην Αυτοδιάθεση, όπως κληροδοτείται στον εργατικό αγώνα ενάντια στον Ιμπεριαλισμό και το Φασισμό μέσα από τη Λενινιστική παράδοση, έχει δύο ξεχωριστούς πολιτικούς άξονες που παραμένουν επίκαιροι ως προς την διαλεχτική τους ενότητα. Πρώτον, το σπάσιμο της ιμπεριαλιστικής αλυσίδας που κατασκευάζει ο Καπιταλισμός σαν νέα μορφή παγκόσμιου ελέγχου, μετά το τέλος της φεουδαρχίας/αποικιοκρατίας, μέσα από την αντίθεση της εργατικής τάξης στην εθνική καταπίεσης και την ένταξη των νεοσύστατων καπιταλιστικών κρατών στο παγκόσμιο αστικό στρατόπεδο κάτω από την ηγεμονία των ανεπτυγμένων καπιταλισμών. Δεύτερον, η αυτοδιάθεση να οδηγήσει στη δημιουργία λαϊκών Κρατών και λαϊκών Δημοκρατιών με εργατική ηγεμονία και με σοσιαλιστική κατεύθυνση, σαν απάντηση των εργατών όχι μόνο στην εθνική καταπίεση των αποικιοκρατών/ιμπεριαλιστών, αλλά και σαν απάντηση στην ταξική καταπίεση της εγχώριας αστικής τάξης.

Συνεπώς το δικαίωμα των Λαών στην αυτοδιάθεση και στον αυτοπροσδιορισμό, σύμφωνα πάντα με τη Λενινιστική κληρονομία, δεν σημαίνει μια οποιαδήποτε ανεξαρτησία και αυτοδιάθεση κάποιας εθνότητας, αλλά ανεξαρτησία και αυτοδιάθεση κάτω από πολύ συγκεκριμένες προϋποθέσεις που εξυπηρετούν τα συμφέροντα της εργατικής τάξης.

Αυτό το δικαίωμα στην αυτοδιάθεση ενός έθνους με τη λενινιστική έννοια, ακριβώς επειδή είναι αγώνας για την ανεξαρτησία από τον ιμπεριαλισμό, τίθεται από εργατική σκοπιά και δεν συγκρούεται με τον εργατικό διεθνισμό, αντίθετα ο αγώνας ενός έθνους για να υπερασπιστεί τον πολιτισμό και την υπόστασή του απέναντι στην ξένη επικυριαρχία ενώνεται με τον αγώνα κάθε έθνους που παλεύει για την ανεξαρτησία του από την ξένη

επικυριαρχία και τον ιμπεριαλισμό.

Αυτή η διαλεκτική των εργατικών λενινιστικών κομμάτων που τόσο έχει συκοφαντηθεί σαν δήθεν εθνικιστική, είναι αυτονόητη για τον αντίπαλο, για το Κεφάλαιο, που ξένο και ντόπιο συνεργάζονται απέναντι στην εργατική τάξη την ίδια στιγμή που ανταγωνίζονται μέσα από τον πόλεμο, κερδίζουν από την καταστροφή της εργατικής δύναμης και στρατεύονται μαζί, κατεχόμενο και καταχτητικό Κεφάλαιο, απέναντι στα εργατικά λαϊκά απελευθερωτικά κινήματα με ταξική σοσιαλιστική κατεύθυνση.

Ειδικά οι Έλληνες Κομμουνιστές θά ‘πρεπε να είμαστε σε θέση να το διακρίνουμε.

2. Η Ελλάδα διαχρονικά αναγνώριζε και αποδεχόταν την μη ελληνική Μακεδονία

Η καπιταλιστική Ελλάδα αναγνωρίζει επίσημα το σερβικό τμήμα της Μακεδονίας ήδη από το 1913, στη συνέχεια ομόσπονδο κράτος στα πλαίσια της ενιαίας Γιουγκοσλαβίας και ως ανεξάρτητο Κράτος μετά τη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας από το ΝΑΤΟ και την ΕΕ. Ουδέποτε ο ελληνικός καπιταλισμός, ούτε καν στις περιόδους της ακμής του και ακόμα λιγότερο σήμερα στην αποδυναμωμένη του φάση, αμφισβήτησε έμπρακτα/στρατιωτικά την υπόσταση ή τα σύνορα του Κράτους της ΠΓΔΜ, αντίθετα ενίσχυσε στρατιωτικά την ΠΓΔΜ κατά τη φάση της σύγκρουσης με τους παρακρατικούς του Κοσσόβου και την επιχείρηση διαμελισμού της, υπερασπιζόμενος τα οικονομικά ερείσματα που είχε καταφέρει στη Γείτονα.

Οι πλέον των 100.000 σλαβόφωνοι με ελληνική εθνική συνείδηση στην ΠΓΔΜ σύμφωνα με την απογραφή των Ναζί καταχτητών το 1941, του Τίτο το 1971 και του Κίρο Γκλιγκόροφ το 1992, δεν οδήγησαν την ελληνική πλευρά να εγείρει ποτέ θέμα ελληνικής μειονότητας, πολλώ δε μάλλον να αμφισβητήσει την ανεξαρτησία και αυτοδιάθεση της ΠΓΔΜ. Από την άλλη πλευρά η ΠΓΔΜ δεν έθεσε ποτέ επίσημα το ζήτημα της ελληνόφωνης μειονότητας με σλαβική εθνική συνείδηση, καθώς μετά τη διαμόρφωση των συνόρων με την ήττα του Άξονα, αμφότεροι οι εθνικοί καπιταλισμοί συμφώνησαν σιωπηρά στην προσπάθεια εθνικής ομογενοποίησης που στην Ελλάδα πήρε την φασιστική μορφή της Ειδικής Ζώνης και στόχευε ταυτόχρονα στην από-εαμοποίση και την από-σλαβοοποίηση της ελληνικής Μακεδονίας.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗ, 5 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1959 | ΤΕΥΧΟΣ ΠΡΩΤΟΝ | ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 238

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΟΝ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ὑπ' ἀριθ. 4009.

Περὶ κυρώσεως τῆς μεταξὺ τῶν Κυβερνήσεων τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Λαϊκῆς Ὁμοσπονδιακῆς Δημοκρατίας τῆς Γιουγκοσλαυίας ὑπογραφείσης τὴν 18ην Ἰουνίου 1959 Συμφωνίας περὶ ἀμοιβαίων δικαστικῶν σχέσεων.

3. Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος Νομοθετικοῦ Διατάγματος ἀρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Ὀκτωβρίου 1959

ΠΑΥΛΟΣ

Β.

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ

ΤΑ ΜΕΛΗ

Π. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ, Κ. ΑΒΕΡΩΦ - ΤΟΣΙΤΣΑΣ, Κ. ΚΑΛΛΙΑΣ, Κ. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ, Α. ΔΕΡΤΙΛΗΣ, Ν. ΜΑΡΤΗΣ, Σ. ΓΚΙΚΑΣ, Κ. ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΣ, Α. ΣΤΡΑΤΟΣ, Α. ΔΗΜΗΤΡΑΤΟΣ, Κ. ΤΣΑΤΣΟΣ, Ε. ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ, Ε. ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ, Λ. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΣ, Ι. ΨΑΡΡΕΑΣ

Ἐδεωρήθη καὶ ἐτέθη ἡ μεγάλη τοῦ Κράτους σφραγίς

Ἐν Ἀθήναις τῇ 27 Ὀκτωβρίου 1959

Ο ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ

Ἄρθρον 7.

Αἱ αἰτήσεις δικαστικῆς ἀρωγῆς ὑποβάλλονται διὰ τῶν ἀντιστοίχων ὑπουργείων Δικαιοσύνης, ἅτινα ἀλληλογραφοῦσι πρὸς τοῦτο ἀπ' εὐθείας μεταξύ των (ὅσον ἀφορᾷ τὴν Γιουγκοσλαυίαν τὰ ὑπουργεῖα Δικαιοσύνης τῶν Λαϊκῶν Δημοκρατιῶν τῆς Σερβίας, Κροατίας, Σλοβενίας, Βοσνίας—Ἑρζεγοβίνης, Μακεδονίας καὶ Μαυροβουνίου).

Σήμερα η πολιτική καπιταλιστικής συνεργασίας των δύο χωρών επιχειρείται να αναβαθμιστεί στο πλαίσιο και με την εγγύηση του ΝΑΤΟ και σε κάθε περίπτωση μια ανάγνωση εθνικής καταπίεσης της Ελλάδας προς την ΠΓΔΜ δεν αποδεικνύεται από πουθενά.

Αντίθετα, **υπάρχει ζήτημα συρρίκνωσης της εθνικής κυριαρχίας της ΠΓΔΜ** μέσα από την πολιτική γραμμή ιδιαίτερα της σημερινής κυβέρνησης Ζάεφ και όχι της προηγούμενης Κυβέρνησης Γκρουέφσκι για δύο λόγους.

Πρώτον, γιατί η εντός της σημερινής Κυβέρνησης των Σκοπίων, υπάρχει η δεσπόζουσα του αλβανικού εθνικισμού.

Δεύτερον, γιατί η βαθύτερη πρόσδεση της χώρας στο ΝΑΤΟ και στην ΕΕ οδηγεί σε μείωση

της εθνικής κυριαρχίας μέσω της βίαιης επέλασης ιδιωτικοποιήσεων κρατικών πόρων και υποδομών στο ξένο Κεφάλαιο.

Η ένταση της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης του Λαού της ΠΓΔΜ μέσα από την ένταξη στην ΕΕ και η ένταση του φασισμού/εθνικισμού στηριγμένη σε μια αφήγηση εθνικής καταπίεσης από την Ελλάδα, μας οδηγούν στο καθήκον οι εργατικές τάξεις Ελλάδας και ΠΓΔΜ να αναπτύξουμε δεσμούς αλληλεγγύης και αλληλοϋποστήριξης με άξονες την διατήρηση της Ειρήνης, του σεβασμού των συνόρων, την αντίσταση στο ξεπούλημα των δημόσιων υποδομών, την αλληλεγγύη, ενσωμάτωση και αναγνώριση πλήρη δικαιωμάτων στους πρόσφυγες.

Η αλληλεγγύη και υποστήριξη στην εργατική τάξη και τους Κομμουνιστές της ΠΓΔΜ, σημαίνει ταυτόχρονα και πλήρη πολεμική απέναντι στη φιλο-ΝΑΤΟϊκή κυβέρνηση Ζάεφ και στο πρόγραμμα που υιοθετεί τόσο στο εσωτερικό όσο και στο εξωτερικό, εξίσου με την πολεμική απέναντι στη φιλο-ΝΑΤΟϊκή κυβέρνηση Τσίπρα.

3. Το Όνομα δεν αποτελεί μονοπώλιο κανενός εθνικισμού

Η ένταση των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών επιβάλλει σήμερα την **αντιπαράθεση με κάθε εθνικισμό** πρώτα και κύρια με το αίτημα της αποκλειστικής χρήσης του όρου Μακεδονία.

Η χρήση του όρου Μακεδονία χωρίς γεωγραφικό ή άλλο προσδιορισμό από την πλευρά της ΠΓΔΜ, ενός κράτους που αποτελεί τμήμα**(2)** της ευρύτερης γεωγραφικής-ιστορικής περιοχής της Μακεδονίας, **αποτελεί την άλλη όψη του νομίσματος του ελληνικού εθνικισμού που υποστηρίζει την ελληνική αποκλειστικότητα της Μακεδονίας** *«η Μακεδονία είναι μία και είναι ελληνική».*

Αντίστοιχα σκληρή πρέπει να είναι η **αντιπαράθεση και με τον αλβανικό εθνικισμό,** και τις επιδιώξεις της «μεγάλης Αλβανίας» που αποτελεί και τον κύριο κίνδυνο συνοχής της ΠΓΔΜ, λαμβάνοντας ιδιαίτερα υπόψη τη σύνδεση του ΝΑΤΟ με τις παραστρατιωτικές αλβανικές οργανώσεις.

4. Η γέννηση του επίσημου νεοελληνικού εθνικισμού

Το Μακεδονικό αποτελεί σημείο συμπύκνωσης της ρητορικής και των **πολιτικών επιδιώξεων της άκρας Δεξιάς** στην Ελλάδα ήδη από τις αρχές της δεκαετίας του ’90,

εκφράζοντας σε ταξικό επίπεδο τις πιο **επιθετικές μερίδες του ελληνικού Κεφαλαίου,** αλλά και μια ιδεολογική ρεβάνς απέναντι στην κατάρρευση των σοσιαλιστικών Κρατών.

Το Μακεδονικό αποτέλεσε σημείο -στην αρχή- Κρίσης και στη συνέχεια πτώσης της Κυβέρνησης Μητσοτάκη, με μια από τα δεξιά εσωτερική διαφωνία για το όνομα της ΠΓΔΜ από τον τότε ΥΠΕΞ Αντώνη Σαμαρά, ο οποίος για πρώτη φορά διατύπωσε τη γραμμή της **«καμιάς χρήσης προσδιορισμού ή του όρου Μακεδονία»,** γραμμή την οποία υιοθέτησε και το ΠΑΣΟΚ στην προεκλογική περίοδο του ’93.

Αυτή η τομή στην γραμμή της Ελλάδας για την ΠΓΔΜ βρίσκεται σε **πλήρη αντίθεση με την εξωτερική πολιτική που ακολουθούσε για 80 χρόνια,** καθώς ήδη από τη συνθήκη του Βουκουρεστίου το 1913, αλλά και καθ’ όλο το δεύτερο μισό του 20ου αιώνα αναγνώριζε επίσημα την ύπαρξη σερβικής Μακεδονίας και αργότερα της Γιουγκοσλαβικής Δημοκρατίας της Μακεδονίας. Η τομή αυτή σηματοδοτεί τόσο την φιλοδοξία επιθετικής διείσδυσης του ελληνικού καπιταλισμού στη βαλκανική, όσο και την φιλοδοξία ανάπτυξης ενός μαζικού πολιτικού ρεύματος στα δεξιά της Νέας Δημοκρατίας.

Στα εθνικιστικά συλλαλητήρια του ’92 η κομμουνιστική αριστερά ήταν ο μόνος πολιτικός χώρος που δεν συμμετείχε, παρά το γεγονός ότι δέχτηκε μια ανηλεή επίθεση από ολόκληρο

το επίσημο πολιτικό φάσμα και ιδιαίτερα από τους μικυθοδωράκηδες της εποχής και κατηγορήθηκε ανοιχτά για εθνική μειοδοσία και στήριξη του «συντρόφου Γκλιγκόροφ».

5. Η εθνικιστική Ελλάδα δημιουργεί την εθνικιστική ΠΓΔΜ

Τελικά η **υιοθέτηση της εθνικιστικής γραμμής Σαμαρά στην Ελλάδα από όλα τα επίσημα πολιτικά κόμματα(3), εκτός του ΚΚΕ, επέδρασε πολύ αρνητικά στην εσωτερική πολιτική σκηνή της ΠΓΔΜ,** με αποτέλεσμα ο μετριοπαθής Πρόεδρος Κίρο Γκλιγκόροφ που διέθετε την κοινή λογική ώστε να αντιλαμβάνεται ότι ούτε οι κάτοικοι της ΠΓΔΜ ούτε της Ελλάδας, δεν προέρχονται από τους αρχαίους Μακεδόνες **(4)**, να κατηγορηθεί ως εθνικός Προδότης και να δεχτεί δολοφονική επίθεση**(5)** σαν απάντηση για την ενδιάμεση συμφωνία με την Ελλάδα και την αλλαγή της σημαίας.

Στην ηγεσία της ΠΓΔΜ προοδευτικά αναρριχήθηκε το εθνικιστικό VMRO (το οποίο πολιτικά και πολιτιστικά μοιάζει πάρα πολύ με την ελληνική Χούντα του 1973, κιτς, αρχαίο αίμα κυλάει στις φλέβες μας κλπ), το οποίο **επιχείρησε να αποκόψει πλήρως όλους τους δεσμούς της ΠΓΔΜ με το σοσιαλιστικό και αντιφασιστικό παρελθόν της** και παράλληλα να υιοθετήσει μια πιο σκληρή γραμμή απέναντι στην Ελλάδα.

Το VMRO σήμερα έχει παραγκωνιστεί από την αλβανο-νατοϊκή Κυβέρνηση Ζάεφ, συνεχίζει όμως να αποτελεί σημαντικό πρόβλημα στους νατοϊκούς σχεδιασμούς, καθώς διατηρεί ενεργή την εθνικιστική αντίθεση τόσο με τα αλβανικά κόμματα όσο και με την Ελλάδα και συνεχίζει να εκφράζεται θεσμικά μέσω του Προέδρου της Δημοκρατίας.

6. Η επινόηση του αλυτρωτισμού της ΠΓΔΜ

Με την ενδιάμεση συμφωνία Ελλάδος-ΠΓΔΜ το 1995, που σήμανε και την λήξη **του τραγικού για τον Λαό της ΠΓΔΜ ελληνικού εμπάργκο,** η ΠΓΔΜ απαλείφει οριστικά όλα τα εν δυνάμει σύμβολα αλυτρωτισμού, συμπεριλαμβανομένης και της αφαίρεσης από τη σημαία του Ήλιου της Βεργίνας.

Συγκεκριμένα, στο άρθρο 6 της Ενδιάμεσης Συμφωνίας, αναφέρεται ότι η ΠΓΔΜ «διακηρύσσει ότι τίποτε στο Σύνταγμά της και ιδίως στο Προοίμιό του ή στο Άρθρο 3 αυτού, δεν μπορεί ή δεν πρέπει να ερμηνευθεί ως εμπεριέχον ή δυνάμενο να εμπεριέχει στο μέλλον την βάση για εδαφική αξίωση πέραν των συνόρων της.”

Στο ίδιο άρθρο η Ενδιάμεση Συμφωνία αναφέρει ότι το Σύνταγμα δεν επιτρέπει την

παρέμβαση στις εσωτερικές σχέσεις άλλης χώρας και ότι αυτές οι ερμηνείες είναι αποκλειστικές και κατισχύουν οποιασδήποτε άλλης.

Ενώ ήδη από την πρώτη αναθεώρηση του Συντάγματος της ΠΓΔΜ δεν υπάρχουν αναφορές, ούτε για Μ. Αλέξανδρους, ούτε για Φιλίππους και Αρχαίες Μακεδονίες, αντιθέτως, υπάρχει μια ρητή αποκήρυξη του αλυτρωτισμού *"Η Δημοκρατία της Μακεδονίας δεν έχει εδαφικές αξιώσεις έναντι οιουδήποτε γειτονικού κράτος".*

Συνεπώς, **οι επινοήσεις ορισμένων κομμάτων** (ΣΥΡΙΖΑ, ΛΑΕ, Πλεύση) περί δήθεν ζητημάτων αλυτρωτισμού που πρέπει να επιλυθούν μαζί με το όνομα, **είναι απολύτως αδικαιολόγητη** και στην πραγματικότητα **συντηρεί την ακροδεξιά γραμμή Σαμαρά του '93,** στοχεύοντας εξ' ολοκλήρου από τη μια πλευρά στη στήριξη μερίδων της αστικής τάξης, από την άλλη στην διεύρυνση της πολιτικής τους επιρροής σε λαϊκά κομμάτια που έλκονται από το ιδεολογικό οπλοστάσιο του Πατριωτισμού και Εθνικισμού.

7. Γιατί τώρα; γιατί με πρωτοβουλία του ΝΑΤΟ;

Η αναθέρμανση του Μακεδονικού από το ΝΑΤΟ, με την εμπλοκή της Ελλάδας στο πλευρό της Κυβέρνησης Ζάεφ δεν αφορά βέβαια ούτε την αποκατάσταση της «καλής γειτονίας των δυο χωρών», ούτε την διευθέτηση «ενός χρονίζοντος εθνικού ζητήματος» ούτε το Όνομα, ούτε τους δήθεν αλυτρωτισμούς, αλλά αφορά ξεκάθαρα την άρση των εμποδίων που έχει θέσει η Ελλάδα για την ένταξη της πΓΔΜ στο ΝΑΤΟ καθώς και τις εγγυήσεις που αφορούν την διευθέτηση του ελληνικού χρέους.

Οι λαϊκές τάξεις πρέπει να κατανοήσουν ότι **τα λαϊκά συμφέροντα τίθενται σε πολύ μεγάλο κίνδυνο από την ένταση της πρόσδεσης της Ελλάδας στο ιμπεριαλιστικό σχέδιο των ΗΠΑ,** γιατί αυτό οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια **στην αναζωπύρωση των πολεμικών εντάσεων στην ευρύτερη περιοχή.**

Πρόσδεση που αποτυπώνεται με τη συμμετοχή της Ελλάδας **στον άξονα Κύπρου-Αιγύπτου-Ισραήλ, δηλαδή στον άξονα των συμφερόντων των μεγάλων ενεργειακών πολυεθνικών εταιρειών** που δραστηριοποιούνται στην Νοτιοανατολική Μεσόγειο και επιδιώκουν τον περιορισμό της ρωσική επιρροής στη Συρία, την κατάπνιξη του εργατικού αντάρτικου των Κούρδων και τον στραγγαλισμό της Παλαιστίνης.

Τα ίδια ακριβώς καπιταλιστικά ενεργειακά συμφέροντα που αφορούν τις ΑΟΖ, διεκδικούν τους αγωγούς πετρελαίου και φυσικού αερίου στην Βαλκανική, γι αυτό και οι ΗΠΑ τα

τελευταία δύο χρόνια υπονόμευσαν απροκάλυπτα την πολιτική σταθερότητα στην πΓΔΜ και επιχείρησαν ανατρέψουν το υφιστάμενο status-quo, υποδαυλίζοντας μια πολιτική όξυνση που οριακά δεν εξελίχτηκε σε εμφύλιο**(6)**.

Η απροσχημάτιστη εμπλοκή των ΗΠΑ στο εσωτερικό της πΓΔΜ, εντάσσεται στο ευρύτερο πλαίσιο ανταγωνισμού με το ρωσικό ιμπεριαλισμό, στην κατεύθυνση της στρατηγικής συρρίκνωσης των εξαγωγών ρωσικού φυσικού αερίου προς την ΕΕ και τις χώρες του πρώην ανατολικού μπλοκ. Προκειμένου να επιτευχθεί η συρρίκνωση του ενεργειακού μεριδίου της Ρωσίας και άρα η συρρίκνωση της πολιτικής επιρροής της, το ΝΑΤΟ ακολουθεί ταυτόχρονα δυο εξαιρετικά επιθετικές επιλογές.

Πρώτον επιτίθεται σε τρίτες πετρελαιοπαραγωγές χώρες με τις οποίες συνεργάζεται η Ρωσία (Ιράν, Συρία), δεύτερον επιχειρεί να δημιουργήσει **εναλλακτικούς ενεργειακούς δρόμους από παραγωγές χώρες νατοϊκής επιρροής** (Αζερμπαϊτζαν) **και μέσα από χώρες διέλευσης νατοϊκής επιρροής** (Βουλγαρία, Αλβανία, Ελλάδα). Στο ίδιο πλαίσιο το ΝΑΤΟ επιχειρεί να αποδομήσει όλα τα ρωσικά ερείσματα σε χώρες στην περιφέρεια της ρωσικής επικράτειας (Ουγγαρία, Πολωνία, Ουκρανία, Λευκορωσία, Εσθονία) ενισχύοντας απροκάλυπτα την ακροδεξιά, το νέο-ναζισμό και μια σειρά από εγκληματικές οργανώσεις.

8. Η Κυβέρνηση Τσίπρα σταθεροποιείται και στο εσωτερικό υπακούοντας το ΝΑΤΟ

Ας μην υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι οι ΗΠΑ θα κάνουν ό,τι μπορούν για να προστατεύσουν την Κυβέρνηση Τσίπρα μέχρι να τους τελειώσει τη δουλειά.

Η αναθέρμανση του Μακεδονικού από την Κυβέρνηση Τσίπρα δεν υπόκειται όμως μόνο σε εξωτερικές διεθνείς πιέσεις, αλλά και σε **αυτοτελείς πολιτικές επιδιώξεις** που αφορούν τη σταθεροποίηση του κυβερνητικού κέντρου με την κατάρτιση εφεδρικού πλάνου σε περίπτωση ανάγκης αλλαγής σύνθεσης της κυβερνητικής πλειοψηφίας.

Other places [edit]

United States [edit]

- Macedonia, Alabama
- Macedonia, Georgia
- Macedonia, Illinois
- Macedonia, Indiana
- Macedonia, Iowa
- Macedonia, Kentucky
- Macedonia, Missouri
- Macedonia, New Jersey
- Macedonia, Ohio
- Macedonia, South Carolina
- Macedonia, Tennessee
- Macedonia, Texas
  - Macedonia, Liberty County, Texas
  - Macedonia, Williamson County, Texas
- Macedonia, Virginia

Elsewhere [edit]

- Macedônia, São Paulo, Brazil
- Macedonia, Ciacova, Romania
- Macedonia, area of Glenrothes, Scotland, United Kingdom

Η Κυβέρνηση Τσίπρα εκμεταλλευόμενη την ακροδεξιά διολίσθηση της Νέας Δημοκρατίας, επιχειρεί να αποτελέσει τον πολιτικό εκφραστή του συνόλου των αστικών πολιτικών δυνάμεων του Κέντρου, διατυπώνοντας μετριοπαθείς θέσεις. Ταυτόχρονα όμως **ενισχύει με επικίνδυνο τρόπο τις φωνές που ακούγονται στα δεξιά της Νέας Δημοκρατίας,** ανέχεται και υποδαυλίζει τη δράση των φασιστικών ταγμάτων εφόδου που δρουν απέναντι στο κίνημα και την κομμουνιστική αριστερά. Με ορίζοντα τον Ιούνιο, το τέλος της Τέταρτης Αξιολόγησης και την δήθεν έξοδο της χρεοκοπημένης από το 2010 Ελλάδας, στις αγορές, η Κυβέρνηση Τσίπρα επιδιώκει να έχει διαμορφώσει μια «κεντροαριστερή» σοσιαλ-φιλελεύθερη φυσιογνωμία, εφεδρική με την πολιτική συνεργασία με τους ΑΝΕΛ.

Παράλληλα, η αναθέρμανση του Μακεδονικού αποτελεί σημαντικό εργαλείο αποπροσανατολισμού από το βαρύ αντιλαϊκό περιεχόμενο των μνημονιακών μέτρων, των δεκάδων χιλιάδων πλειστηριασμών, της εργοδοτικής τρομοκρατίας και της συνεχόμενης συρρίκνωσης του λαϊκού εισοδήματος.

9. Συλλαλητήρια, εθνικισμός, πατριωτισμός

Η κοινωνική επιρροή του εθνικισμού που αναπτύσσεται σήμερα με μαζικό τρόπο αποτελεί αναμφισβήτητα ένα επιπλέον εμπόδιο στην υπόθεση της ταξικής χειραφέτησης, αυτό όμως

δεν σημαίνει ότι πρέπει να εγκαταλείψουμε, αλλά αντίθετα να εντείνουμε την παρέμβασή μας σε λαϊκά τμήματα σαν και αυτά που συμμετείχαν στα συλλαλητήρια. Η αυτονόητη καταγγελία των εθνικιστικών συλλαλητηρίων και των φασιστικών πρακτικών που υπέθαλψαν δε σημαίνει ότι χαρίζουμε, αλλά αντίθετα διεκδικούμε μαζικά πολιτικά ακροατήρια από την άκρα δεξιά. Καταγγέλλουμε και πολεμάμε τα συλλαλητήρια γιατί είναι ξεκάθαρο ότι καλέστηκαν και έγιναν κάτω από εθνικιστική ηγεμονία.

Μιλάμε για ηγεμονία και όχι για εθνικιστική ομοιομορφία γιατί αναγνωρίζουμε τη συμμετοχή ηγεμονευόμενων πολιτικών δυνάμεων, αλλά και απλού λαού που αυτό-αναφέρονται ως πατριωτικές δυνάμεις.

Είναι κρίσιμο ζήτημα **να μην ταυτίζουμε τον πατριωτισμό** και την αντίσταση στην αλλοίωση της εθνικής ή πολιτιστική ταυτότητας με την έννοια της υπεράσπισης της Πατρίδας απέναντι σε ξένη επιβουλή, **με τον εθνικισμό.** Αλλιώς θα πρέπει να αναθεωρήσουμε συνολικά τόσο τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα από τις Αυτοκρατορίες, όσο και τους εθνικοαπελευθερωτικούς αγώνες από δυνάμεις ξένης κατοχής.

Θα θυμίσουμε ένα απόσπασμα από την εισήγηση του κομμουνιστή ηγέτη και στελέχους της Κομιντέρν, Γκιόργκι Δημητρώφ, στο 7ο Συνέδριο της Οργάνωσης, το 1935:

> “Εμείς οι κομμουνιστές είμαστε οι άσπονδοι, οι κύριοι αντίπαλοι του αστικού εθνικισμού σε όλες του τις παραλλαγές. Αλλά δεν είμαστε οπαδοί του εθνικού μηδενισμού και ποτέ δεν πρέπει να παρουσιαζόμαστε σαν τέτοιοι.
>
> Το καθήκον της διαπαιδαγώγησης των εργατών και όλων των εργαζόμενων στο πνεύμα του προλεταριακού διεθνισμού είναι ένα από τα θεμελιώδη καθήκοντα κάθε Κομμουνιστικού Κόμματος.
>
> Αλλά αυτός που πιστεύει ότι το γεγονός αυτό του επιτρέπει ή τον προτρέπει να μη δίνει δεκάρα για τα εθνικά αισθήματα των πλατιών εργαζόμενων μαζών, αυτός απέχει πολύ από τον πραγματικό μπολσεβικισμό, αυτός δεν έχει καταλάβει τίποτα από τη διδασκαλία του Λένιν και του Στάλιν για το εθνικό ζήτημα.»

Όσο από τη μια πλευρά δεν πρέπει να ταυτίζουμε τον πατριωτισμό με τον εθνικισμό, **άλλο τόσο δεν πρέπει να υποτιμάμε τη συμμετοχή λαϊκών μαζών στα συλλαλητήρια κάτω από εθνικιστική πολιτική ηγεμονία.** Δεν έχει καμιά σημασία το γεγονός ότι ούτε

όλοι οι συμμετέχοντες, ούτε όλοι οι κεντρικοί ομιλητές προφανώς και δεν είναι φασίστες.

Αυτό που έχει σημασία είναι ότι σε μια κρίσιμη στιγμή όλοι οι συμμετέχοντες/ομιλητές αποφάσισαν να συμπορευτούν με την εθνικιστική/ανιστόρητη κατεύθυνση του συλλαλητηρίου που συμπυκνώνεται στη γραμμή Σαμαρά *«η Μακεδονία είναι μία και ελληνική»* **και να προσφέρουν πολιτική νομιμοποίηση στους ναζιστές της ΧΑ, τους ταγματασφαλίτες και τους νοσταλγούς της Χούντας και του μετεμφυλιακού κράτους που παρεπιδημούν στη ΝΔ, στο ΛΑΟΣ και στις δήθεν ακομμάτιστες οργανώσεις των Ελλήνων του εξωτερικού.**

10. Εθνικός κορμός δοσίλογων και φασιστών

Στα συλλαλητήρια «για την Μακεδονία» και «για την Ελλάδα», οι ακροδεξιοί οργανωτές τους ξέχασαν να αναφέρουν μια σημαντική λεπτομέρεια. Η σημερινή και χτεσινή άκρα δεξιά των δοσίλογων και των ταγματασφαλιτών, βαρύνεται με την υπογραφή της παράδοσης του ελληνικού τμήματος της Μακεδονίας στη ναζιστική βουλγαρική κατοχή το 1941, μιας περιοχής που απελευθερώθηκε από το βουλγαρο-ναζιστικό ζυγό, από τις μεραρχίες Κεντρικής Μακεδονίας και Θράκης του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, με τη συμμετοχή τόσο ελληνόφωνων όσο και σλαβόφωνων ένοπλων τμημάτων.

Ξεχάστηκε ακόμα να αναφερθεί ότι σε όλες τις κρίσιμες ιστορικές καμπές η άκρα δεξιά στήριξε τον κατακτητή, τον ιμπεριαλιστή, τον εισβολέα, συμπαρατάχθηκε μαζί του και πολέμησε ενάντια στην εθνική αντίσταση, στην μετεμφυλιακή αντίσταση και στην αντιδικτατορική πάλη.

Κανείς δεν έχει δώσει το αίμα του για την Ελλάδα περισσότερο από τους Κομμουνιστές.

Το ΕΑΜ, ο ΕΛΑΣ, η ΕΠΟΝ, η Ακροναυπλία, οι 200 της Καισαριανής, το Πολυτεχνείο, οι δεκάδες χιλιάδες στα ξερονήσια και στις φυλακές, τα βασανιστήρια στη Μέρλιν και στη Μπουμπουλίνας. Οι Κομμουνιστές εδώ και δεκαετίες δίνουν το αίμα τους για μια Ελλάδα των Ελλήνων εργαζομένων και Μεταναστών, και όχι των καπιταλιστών, για μια Ελλάδα της Ειρήνης και της ταξικής αλληλεγγύης με τις εργατικές τάξεις των Βαλκανίων και της Τουρκίας.

Η αντιφασιστική παράδοση και δράση παραμένει βαθιά ριζωμένη στη συνείδηση του ελληνικού λαού, συνεχίζει να στέκεται ακλόνητη παρά τις προσπάθειες ενίσχυσης της

ακροδεξιάς στροφής της ελληνικής κοινωνίας από την Κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, το Κεφάλαιο, την ΕΕ, το ΝΑΤΟ, τα ΜΜΕ και την εκκλησία.

*Μέλος της ΑΡΙΣ και του ΠΣΟ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ

.....

(1) […] Είναι προοδευτικό το ξύπνημα των μαζών από το φεουδαρχικό λήθαργο, η πάλη τους ενάντια σε κάθε εθνική καταπίεση, για τα κυριαρχικά δικαιώματα του λαού, για τα κυριαρχικά δικαιώματα του έθνους. Από εδώ απορρέει η απόλυτη υποχρέωση κάθε μαρξιστή να υπερασπίζεται τον πιο αποφασιστικό και τον πιο συνεπή δημοκρατισμό σ' όλα τα σημεία του εθνικού ζητήματος. Το καθήκον αυτό βασικά έχει αρνητικό χαρακτήρα. Το προλεταριάτο όμως δεν μπορεί να προχωρήσει στην υποστήριξη του εθνικισμού πέρα απ' αυτό το σημείο, γιατί παραπέρα αρχίζει η «θετική» δράση της αστικής τάξης, που αποβλέπει στη στερέωση του εθνικισμού.

[…] Ο μαρξισμός είναι ανειρήνευτος με τον εθνικισμό, ακόμα και με τον πιο «δίκαιο», «καθαρούτσικο», εκλεπτυσμένο και πολιτισμένο.

[…] Η αποτίναξη κάθε φεουδαρχικού ζυγού, κάθε καταπίεσης των εθνών, κάθε προνόμιου ενός από τα έθνη ή μιας από τις γλώσσες αποτελεί απόλυτη υποχρέωση του προλεταριάτου σαν δημοκρατικής δύναμης, είναι απόλυτο συμφέρον της προλεταριακής ταξικής πάλης, που τη συσκοτίζουν και την ανακόπτουν οι εθνικές φαγωμάρες. Η υποβοήθηση όμως του αστικού εθνικισμού πέρα απ' αυτά τα όρια τα αυστηρά περιορισμένα μέσα σε συγκεκριμένα ιστορικά πλαίσια, ισοδυναμεί με προδοσία του προλεταριάτου και με πέρασμα με το μέρος της αστικής τάξης.

(2) Η Μακεδονία ιστορικά και γεωγραφικά προϋπάρχει των σημερινών συνόρων των σημερινών Κρατών, χωρίς όμως να έχει ποτέ υπάρξει ως κράτος και χωρίς η σύγχρονη γεωγραφική περιοχή της να ορίζεται επισήμως από κανένα διεθνή οργανισμό. Η προσέγγιση της έκτασης της Μακεδονίας μπορεί να είναι μόνο ιστορική-πολιτική και να σχετίζεται με την γλώσσα, την εθνοτική αυτοαναφορά των πληθυσμών, αλλά και με τον εσωτερικό περιφερειακό προσδιορισμό στα πλαίσια ευρύτερων Κρατών.

Η μη ταύτιση μεταξύ γλώσσας και εθνικής συνείδησης αποτελεί σήμα κατατεθέν για την Μακεδονία όχι μόνο πριν αλλά και μετά την διαμόρφωση των εθνικών κρατών. Μια

ντοπιολαλιά με ενσωματωμένους ελληνικούς, σλαβικούς και οθωμανικούς ιδιωματισμούς ομιλούταν κατά πλειονότητα από τον πληθυσμό που κατοικούσε στην περιοχή που ορίζεται από την Οχρίδα (Αχρίδα), το Μοναστήρι, τη Γευγελή, και τη Στρώμνιτσα. Η διάλεκτος αυτή αποτελούσε την καθομιλουμένη και όχι την δημόσια γλώσσα, απόδειξη ότι ο πληθυσμός της περιοχής είναι τουλάχιστον δίγλωσσος και μιλά επιπλέον τουρκικά, ελληνικά, σλαβικά ανεξάρτητα από το στοιχείο του εθνικού αυτοπροσδιορισμού.

Σύμφωνα με όλες τις ιστορικές μαρτυρίες στην περιοχή υπάρχουν σλαβόφωνοι με ελληνική εθνική συνείδηση, αλβανόφωνοι με σερβική εθνική συνείδηση και ούτω καθεξής.

Σύμφωνα με τα ποσοστά της επίσημης ιστοριογραφίας, μετά το τέλος των Βαλκανικών Πολέμων του 1912-1913 και τον οριστικό τερματισμό της οθωμανικής κυριαρχίας στην περιοχή όπως αποτυπώθηκε στην συνθήκη του Βουκουρεστίου το 1913, το 51% της Μακεδονίας προσαρτήθηκε στην Ελλάδα, το 38% στη Σερβία και το 10% στη Βουλγαρία.

(3) https://www.youtube.com/watch?v=lPEuRw-05hU, https://www.youtube.com/watch?v=8oyUkG2ySkc

(4) https://www.youtube.com/watch?v=yy8HHx_-Nm4

(5) https://www.youtube.com/watch?v=CDMngMKqrLI

(6) Τον Ιανουάριο του 2015, ο πρώην Πρωθυπουργός της ΠΓΔΜ, Νίκολα Γκρούεφσκι κατηγόρησε τον Ζόραν Ζάεφ, τότε επικεφαλή του κόμματος της αξιωματικής αντιπολίτευσης, για απόπειρα πραξικοπήματος με στόχο την ανατροπή της νόμιμα εκλεγμένης Κυβέρνησης σε συνωμοσία με ξένη υπηρεσία πληροφοριών και ξένους διπλωμάτες, ενώ ο Ζάεφ ανταπαντώντας κατηγόρησε τον Γκρουέφσκι για χιλιάδες υποκλοπές και παρακολουθήσεις .

Στις εκλογές του Δεκεμβρίου του 2016 το VMRO-DPMNE ξανακέρδισε για μια ακόμη φορά τις εκλογές, από το 2006, απέτυχε όμως να σχηματίσει κυβέρνηση συνεργασίας με τα αλβανικά κόμματα τα οποία εκφράζουν σχεδόν το ένα τρίτο του πληθυσμού της ΠΓΔΜ. Ως αιτία προβλήθηκε η ατζέντα των αλβανικών κομμάτων για γρήγορη έναρξη των ενταξιακών διαπραγματεύσεων στην ΕΕ και το ΝΑΤΟ, και κυρίως την κατοχύρωση της αλβανικής ως επίσημης γλώσσας. Στην ατζέντα των αλβανικών κομμάτων έμελε όμως να συμφωνήσει το δεύτερο σε ψήφους σοσιαλδημοκρατικό κόμμα SDSM, του Ζόραν Ζάεφ.

Στις 28 Απριλίου του 2017, φωτογραφίες βουλευτών να πηδούν αλλόφρονες από τα θεωρία

για να αποφύγουν τον ξυλοδαρμό μέσα στη Βουλή των Σκοπίων έκαναν το γύρο του κόσμου. Τα επεισόδια που προκλήθηκαν από την εισβολή εκατοντάδων οπαδών VMRO -DPMNE του Νίκολα Γκρούεφσκι και του νυν προέδρου Γκιόρκι Ιβάνοφ, αποτέλεσαν κορύφωση της οξείας πολιτικής κρίσης που προκάλεσε η συνεργασία του SDSM με τα αλβανικά κόμματα και η για πρώτη φορά εκλογή του Αλβανού Ταλάτ Τζαφέρι στη θέση του προέδρου του Κοινοβουλίου. Τόσο ο Τζαφέρι, όσο και ο Ζάεφ δέχτηκαν εκτεταμένες σωματικές επιθέσεις μέσα στο χώρο του Κοινοβουλίου.

Ο ίδιος ο Τζαφέρι αμέσως μετά την εκλογή του, δεν δίστασε να εκφράσει με τον πλέον προκλητικό τρόπο τη στήριξη που χαίρουν οι Αλβανοί των Σκοπίων, από την Αλβανία και το Κοσσυφοπέδιο, τοποθετώντας στο γραφείο του Προέδρου της Βουλής και την αλβανική σημαία.

Λίγες μέρες αργότερα το SDSM απέκτησε τελικώς οριακή πλειοψηφίας 62 επί συνόλου 120 βουλευτών με τη συμμετοχή των δύο κυριότερων παρατάξεων που εκπροσωπούν την αλβανική κοινότητα της χώρας και αφήνοντας το πρώτο κόμμα στις εκλογές VMRO–DPMNE εκτός Κυβέρνησης. Ο νυν πρόεδρος Ιβανόφ είχε αρχικώς αρνηθεί να δώσει διερευνητική εντολή σχηματισμού κυβέρνησης στον Ζάεφ υποστηρίζοντας ότι αυτό θα έθετε σε κίνδυνο την εθνική ενότητα της χώρας.

Στις 28 Νοεμβρίου 2017 η αστυνομία της ΠΓΔΜ προέβη σε μαζικές συλλήψεις στελεχών του VMRO-DPMNE, για τα επεισόδια που προκάλεσαν στη Βουλή της στα τέλη Απριλίου, μεταξύ των οποίων και τρεις βουλευτές του κόμματος του Ν. Γκρούεφσκι, οι οποίοι κατηγορούνται ότι άνοιξαν τις πόρτες της Βουλής για να εισέλθουν μέσα οι διαδηλωτές του VMRO-DPMNE, καθώς και ο πρώην αρχηγός της αστυνομίας της ΠΓΔΜ, που κατηγορείται για αδράνεια των αστυνομικών, την ώρα της εισβολής στο κτίριο του κοινοβουλίου.